

Interregnum

En tankeresä från död till återfödelse

Prolog

Emellanåt ser man följande uttalande i böcker och tidskrifter: ”Det enda vi inte kan veta någonting om är döden, ingen har någonsin kommit tillbaka och berättat.” Men är det verkligen sant? Är det inte snarare så att historien svämmas över av ordinära och framstående människor som på ett mycket påtagligt sätt har dött, men som på en direkt uppmaning från personer på ”andra sidan” vänt tillbaka för att vittna om ett liv efter detta.

På min tidigare arbetsplats fanns en sjukhuspräst som ibland höll föredrag för personalen. Vid ett tillfälle handlade det om vård i livets slutskede. Ett par ord präntade sig fast: ”Döden är ett tillstånd”. Uttalandet var märkligt och jag förstod det inte då. Långt senare kom jag tillbaka till dessa ord och nu fanns även tanken på återfödelse med i bilden. Nu tog jag ett beslut, jag skulle göra en tankeresä, en resa i mellantillståndet från död till återfödelse. Så blev det!

En annan verklighet

När jag var ca 26 år blev jag mycket sjuk. Under en mycket lång och svår tid kunde jag knappt äta någon mat alls, till och med vanligt vatten var ett problem. Förståeligt nog rasade mitt liv sönder och samman. Jag orkade ingenting, mina tidigare intressen blev omöjliga, alla vänner försvann och jag gled in i en skuggtillvaro. Allting som kan förknippas med ett liv gick förlorat, med ett undantag; jag dog inte utan blev kvar i den fysiska världen som en vålnad av kött och blod.

Men under denna mardrömstillvaro hände något annat. Eftersom min förbindelse med den fysiska världen var mycket begränsad öppnades en dörr upp till den andliga världen. Det skedde gradvis och under många år. Den insikt som kom till mig var inte av intellektuell art, det var hjärtats kunskap, en ren och intuitiv visdom. Jag såg människan i ett kosmiskt perspektiv, jag såg hela den gudomliga planen för liv och död. Var det en tynande kroppshallucinationer? Kanske, men låt mig ändå försöka beskriva något av det jag såg:

Själens natur

Själens är inte av materiell natur. Själens är det rena medvetandet, den oförgängliga enheten. Själens är den egendom som ingen kan ta ifrån oss. Alla gestaltningar kan relateras till något skapat men själen hör inte dit, den är bortom all skapelse och förgängelse. Själens har en fundamental egenskap; betraktelsen. Själens är: ”Den som varsebliver”.

Även om själen inte är av materia kan man urskilja dess yttringar i den materiella världen. Själens kan ses såsom ett litet tomrum (ett svart hål) som befinner sig i centrum av människan och i centrum av alla väsen. Alla väsen är för övrigt besjälade, de materiella såväl som de organiska. Det enda som skiljer dessa väsen åt är medvetandes art eller ”uttryck”.

Från själens kärna (det svarta hålet) strålar koncentrisk vågor ut. Det är longitudinella vågor som färdas mångfaldigt snabbare än ljuset. Dessa vågor är förknippade med den naturlag vi kallar gravitation. Universum genomflödas av dessa vågor i alla riktningar. På ett visst avstånd från själens kärna försvinner vågorna i det allmänna "bruset" av vågor från kosmos. Detta avstånd definierar, bestämmer gränsen av, det som kallas "själens aura".

Kroppens natur

Kroppen kan sägas vara själens redskap i den yttre och den inre tillvaron. Själen i sin tur, existerar bortom allt skapat. Man kan jämföra kroppen med en videokamera. Linsen (ögat) fångar in ljuset. Ljuset omvandlas till elektriska signaler (hjärnans impulser) och de elektriska signalerna lagras slutligen i det kamerans magnetiska band (minnet). Men videokameran i sig själv tar endast emot signalerna, det är kameramannen (själen) som betraktar förloppet.

Nu blir det dessvärre komplicerat. Det visar sig att kroppen i själva verket kan indelas i sju kroppar av olika materiell täthet. Var och en av dessa är förknippad med en sinnesfunktion. Som om detta inte vore nog måste vi lägga till sju kroppar som har med psyket, det vill säga tankens område att göra. Den psykiska världen är konkret, den är fullkomligt verklig men uppbyggs av "tankeformer", materia som lyder under helt andra naturlagar.

Sinneskroppen

Sinneskroppen är en benämning på de sju fysiska kropparna tillsammans. Eftersom dessa kroppar betecknas med många olika namn inom esoteriken har jag försökt att välja helt oberoende namn.

Vanekroppen: Den tyngsta av människans fysiska kroppar vilken uppbyggs av elektroner, protoner och neutroner. Sinnesfunktionen har med *smak* att göra.

Nervkroppen: Denna kropp består av neutriner (små partiklar som anses vara neutrala men som i praktiken har en liten laddning). Till exempel omges elektronen av två neutriner som befinner sig i olika "energiskal". Sinnesfunktionen för denna kropp har med *känsl* att göra.

Visualkroppen: Den tredje fysiska kroppen uppbyggs av ljuspartiklar (fotoner) som lägger sig i rosettformade banor runt laddade partiklar. Fotonen vänder hela tiden en och samma sida (pol) mot den laddade partikeln. Sinnesfunktionen som har med denna kropp att göra är *synen*.

Atomkroppen: Den första av människans andliga kroppar. Atomkroppen består av fria enheter av tomrum (noliter och niliter) som i vakuum bildar tunna skal runt laddade partiklar. Dessa skal (eterisk materia) kan existera oberoende av ursprungspartikeln. Sinnesfunktionen för atomkroppen är *lukt*.

Plasmakroppen: En andlig kropp bestående av elektriska och magnetiska fält. De magnetiska fälten är en effekt av laddade partiklar i rörelse. Sinnesfunktionen förknippad med denna kropp är *hörsel*.

Tonalkroppen: En andlig kropp bestående av "G-vågor," stående gravitationsvågor. Vågor, av samma slag som utstrålas från själens kärna, interfererar när de möter partiklar och lägger sig i skalformationer (vågmönster) runt materien. Denna energi är i sig själv medveten. Sinnesfunktionen är balans/orientering.

Minneskroppen: Den sjunde kroppen är helt immateriell och formlös men räknas ändå till de sinnesbetingade kropparna. Denna kropp lyser men inte av fysiskt ljus utan ljus av en helt annan, upphöjd natur. Sinnesfunktionen förknippas med människans objektiva minne av sin världsliga livsväg. Man skall även förstå denna kropp som förbunden med den tyngsta kroppen, vanekroppen.

Sinnesjälens och Tankesjälens

För att erhålla en fullgod förståelse av tankevärlden måste vi först gå djupare in på själens område. Man kan säga att själen sänder ut vågor (betraktelse) från sitt centrum, sin kärna. Sedan registreras de vågor som reflekteras från kroppens sinnescentra (förmimelse). Det visar sig nu vara två olika men samverkande själar som existerar parallellt, de överlappar varandra. Sinnesjälens sänder ut energi, Tankesjälens tar emot. Båda själsheter är medvetna men en själ är verbal och logisk, den andra är ordlös och intuitiv till sin natur.

Tankesjälens är den själ som registrerar informationen som reflekteras från kroppens olika sinnescentra. Till skillnad från Sinnesjälens är Tankesjälens djupt invecklad i en bedömning av hur olika intryck upplevs, om något är bra eller dåligt, behagligt eller obehagligt. Sinnesjälens däremot är bäraren av vår identitet, det vi uppfattar som "jaget". Sinnesjälens är hela tiden uppfylld av en inre dialog: "Skall jag göra si eller så". Tankesjälens talar inte men dess måtto tycks vara: "Såhär brukar vi göra" (rutinbaserat). Tankesjälens är identisk med det som kallas vårt *samvete*.

Tanke kroppen

Tanke kroppen är samlingsnamnet för de sju psykiska kropparna. Psykiska kroppar består av tankemateria. Denna materia blir synlig när Sinnesjälens sänder ut vågor i 'andra riktningen' (inåt) än vad som normalt sker i vaket tillstånd. Det som händer är att Sinnesjälens utstrålning drar sig tillbaka (som till exempel när man somnar). Sinnesjälens har då inte längre tillgång till signaler från kroppens olika sinnescentrum och medvetandet upphör tillfälligt.

Själens utstrålning aktiveras igen men denna gång är det Tankesjälens psykiska kroppar som är i fokus. Dessa upplevs som en kropp (den kropp vi har i drömmens värld) precis som vi upplever vår fysiska kropp som en och odelad. I tankevärlden motsvaras kropparnas fysiska sinnesfunktioner av olika psykiska funktioner. Även här har jag valt att så litet som möjligt använda etablerade esoteriska benämningar.

- Begärskroppen:** Denna psykiska kropp bär på alla våra föreställningar om mat och dryck. Begärskroppen innefattar all vår kunskap om vad som är tjänligt eller otjänligt att förtära. De negativa tankemönster som samlas här handlar om specifika dåliga eller skadliga vanor inom livnäringens sektor, exempelvis de båda ytterligheterna frosseri och självsvält.
- Lidelsekroppen:** I lidelsekroppen återfinner vi alla våra tankar och upplevelser inom sexualitetens område. Här finns våra böjelser, lustar och fantasier, oftast rörande det motsatta könet. Exempel på negativa tankemönster här kan vara användandet av sexualiteten som en drog, men det kan lika gärna handla om undertryckta sexuella behov.
- Förståndskroppen:** Den sublimes förståndskroppen bär på de erfarenheter vi samlat ihop inom det intellektuella området. Här finns allt vi vet inom vetenskap, språk och matematik. Här lär vi oss skilja på gott och ont, tjanligt och otjänligt. De negativa tankemönstren brukar röra sig kring begreppen egoism, girighet och maktfullkomlighet. Kunskapen här är av basal natur.
- Kulturkroppen:** I denna kropp samlas alla våra kunskaper och erfarenheter som har med konst och kultur att göra. Här återfinns vår fantasi och vår skapande kraft. Mycket handlar om att lära sig styra tankematerien för att kunna omsätta sina inre visioner i konkreta uttrycksformer. Kulturkroppens visdom bär även på olika metoder utveckla och tillvarata naturens resurser.
- Emotionskroppen:** Emotionskroppen är den psykiska kropp som innefattar hela vårt känsloliv. Detta är en tummelplats för motstridiga känslor som hopp och förtvivlan, hat och kärlek, glädje och sorg. Att finna en balans mellan ytterligheter är viktigt för optimalt välbefinnande och en god funktion.
- Empatikroppen:** Denna sublimes kropp innesluter vår förmåga att leva i och att praktisera förutsättningslös kärlek. Här finner vi all vår förmåga att hjälpa och stödja våra medmänniskor och alla andra väsen. Kroppen insamlar den kunskap vi har om naturens inneboende dynamik. Lagen om orsak och verkan.
- Visionskroppen:** Den sjunde kroppen är helt immateriell men hör ändå till de tankestyrda kropparna. Denna kropp är formlös men kan anta en form på viljans bud. Här finns alla minnen som vi lagrat upp gällande tankevärlden (närmare bestämt den subjektiva och inåtvända livsvägen). Visionskroppen skall även ses som förbunden med den tyngsta psykiska kroppen. Detta beror på att en återkoppling sker här som handlar om planering och drömmar inför kommande livsperioder.

Var finns tankevärlden?

Tankevärlden är belägen inom och utanför vår fysiska kropp. De tre första psykiska kropparna har vi så att säga "under huden" medan tre av de högre (sublima) kropparna existerar inom vår aura. Den sista kroppen har ingen reell utbredning i rummet. Medan sinnevärlden (den fysiska världen) är en objektiv tillvaro är tankevärlden i stället helt subjektiv. Den uppstår så att säga "i betraktarens öga".

Tankevärlden blir påtaglig i den stund Tankesjälens förnimmer sina egna psykiska kroppar. Men det finns även en annan möjlighet och det är att Tankesjälens förnimmer *andra väsens* psykiska kroppar. Vi kan kalla dessa två alternativ för *vår privata tankevärld* (drömvärlden) och *den kollektiva tankevärlden*. Det senare handlar för oss vanligen om planeten jorden och dess tankevärld.

Tankevärdens naturlagar

Tankevärlden är ofta en kopia av sinnevärlden men i denna psykiska sfär råder helt andra naturlagar än de vi är vana vid. Vi upplever dem i våra drömmar men vid uppvaknandet glömmer vi merparten av händelseförloppet. Vi har även en tendens att avfärda drömmarna som nonsens eftersom vi hela tiden jämför med den rationella fysiska världen.

Genom att titta mer systematiskt på tankevärlden och hur den fungerar kan man urskilja ett antal betingelser som mycket tydligt skiljer sig från våra upplevelser i sinnevärlden. Låt oss i första hand granska den kollektiva tankevärlden (jordklotets psykiska sfär), vi kan då jämföra olika individer och se hur de samverkar.

- Samordning: I den kollektiva tankevärlden existerar inget objektivt händelseförlopp. I stället präglas bilden av många subjektiva (parallella) förlopp. Dessa är samordnade och motverkar inte varandra.
- Centrering: Individen i den kollektiva tankevärlden är ej blott en del av ett skeende utan upplever sig som hela skeendets medelpunkt.
- Tidsförändringslighet: Tidsupplevelsen är helt subjektiv, det finns ingen beständig materia att basera en objektiv tidberäkning på. Dock finns det en synkronisering i förhållandet mellan tankevärld och sinnevärld. En drömmande person upplever sig ofta kliva på en buss, båt eller kanske ett flygplan just i den stund det är dags att vakna.
- Tankekraft: Den kollektiva tankevärdens materia formar sig efter individens inre bilder. Föremål manifesteras ur intet genom tankekraft. En person som befinner sig i denna sfär kanske för en inre dialog med sig själv: "Hm, tänk om det blir regn." I nästa stund, självklart, öser regnet ner.
- Lägesförändring: En person kan på ögonblicket byta vistelseort. Detta sker genom att personen förändrar sin "fokusering" (blickpunkt). Personen kan säga till sig själv: "Jag önskar jag var hos Moster Märta". Han hinner inte tänka tanken klart förrän han ser grinden till hennes hus.

Kommunikation: Man kan inte säga att någon egentlig ”eterburen kommunikation” (tal) äger rum i tankevärlden. Informationsutbytet sker genom ”verbal telepati”. Människor uppfattar andras budskap såsom talade meningar.

Kompatibilitet: I vår välkända fysiska värld (i synnerhet när det gäller relationer) är det ett obestridligt faktum att motsatser dras till varandra. I den kollektiva tankevärlden är det tvärt om; lika dras till lika. Detta kan rent konkret resultera i hela byar eller städer där samtliga människor befinner sig på en likartad kulturell och intellektuell nivå.

I dödens närhet

Utanför kroppen

En del människor råkar ut för det som kallas *sömnparalys*, de vaknar under natten helt stela i kroppen och kan inte röra sig. Detta tillstånd, som kan vara skrämmande, är ett förstadium i upplevelsen att befinna sig utanför sin fysiska kropp. Min upplevelse av fenomenet (det har hänt vid ett antal tillfällen) är att det är fullkomligt ofarligt. Den starka rädsla man ändå kan känna (när själen skall till att lämna kroppen) är troligen en kroppslig skyddsmekanism. Det sägs att shamaner helt obehindrat kan kontrollera detta tillstånd och göra resor i den fysiska eller psykiska världen för att inhämta information eller bota en viss krämpa.

Ett liknande fenomen är att vakna (bli helt medveten) fast man drömmar. Vid dessa tillfällen kan man erfara att man besitter olika psykiska kroppar med olika egenskaper. En kropp kan motsvara den fysiska kroppen, en annan flyger man obehindrat med bland kända och okända drömlandskap. Om man vill besöka den kollektiva tankevärlden måste man först bli medveten i drömmen. Ofta är man inuti ett hus (en symbolisk bild av den egna kroppen). Man kastar sig då resolut genom ett fönster i huset*, eller uppsöker en balkong på övervåningen. Passagen genom fönstret kan erbjuda ett visst motstånd men om man lyckas är man ”ute”.

* Pröva för all del *inte* detta om du har svårigheter att skilja drömmens verklighet från den vakna verkligheten.

Den mörka tunneln

Att ha en ut-ur-kroppen-upplevelse (UKU) behöver inte alls innebära att man skall till att dö men det är samma fenomen som uppträder i båda fallen. Många personer beskriver hur de färdas genom en mörk tunnel vid utträdet ur kroppen. Man kan ibland få en bild av ingången till tunneln vilken framträder som en brusande virvelformation. Ibland hörs dånande eller ringande ljud och en del personer hör även röster under denna fas.

Själva tunnelformationen har med själens varseblivning att göra. Hos människan sitter själens "fästpunkt" uppe i huvudet (tallkottkörteln), man kan säga att själskärnan "landar" där. När utstrålningen (själsauran) aktiveras flyttar sig dock själskärnan. Detta beror på att själsauran sväller ut och anpassar sig efter den fysiska kroppen. Därvid kommer själskärnan röra sig ner mot kroppens centrum (solarplexus) och ta sin boning där.

Nu kan vi förstå tunnelupplevelsen. Under en UKU börjar själsauran dra sig tillbaka och krympa ihop. Själskärnan (det lilla svarta hålet) rör sig då upp mot fästpunkten i huvudet. Under den korta tid som själsauran drar sig tillbaka får själen ingen information vare sig från sina fysiska eller psykiska kroppar. Själens kan då se "utifrån sig själv" och resultatet blir en ibland blixtsnabb "tunnelfärd" från solarplexus till utträdespunkten i huvudet.

Ledsagaren

Låt oss nu utan rädsla titta på vad som egentligen händer när en människa dör. Det enklaste sättet är att följa en gammal människa som helt stillsamt somnar in när hennes tid är inne. Hon kan uppleva att kroppen gradvis paralyseras från fötterna och uppåt. Hon hör brus och dån och ser sig själv färdas genom en mörk tunnel. Det uppstår nästan som ett klickande ljud inne i huvudet och i nästa ögonblick är hon utanför sin fysiska kropp. Hon kan se sig själv från ovan, eller alternativt så står hon bredvid sängen och betraktar sin "sovande" kropp.

I vissa fall kan tunnelupplevelsen leda direkt till ett inbjudande vitt ljus som hon instinktivt känner sig dragen till. Ljuset gryr såsom en mikroskopisk punkt av strålgång vilken snabbt växer och snart omsluter henne fullständigt. Hon befinner sig nu utanför världen, hon är i den sjunde sfären vilken hon upplever genom sin minneskropp. Här möter hon ett upphöjt väsen, en formlös eterisk ljusvarelse.

Detta väsen är *ledsagaren*, manifestationen av hennes högre jag. Ledsgaren är tvillingsjälens som delar hennes livsbana men med en helt annan utgångspunkt. Medan människan ser sitt liv utifrån ett *nu*, upplever ledsagaren samma liv fast *simultant*. Ledsgaren ser det förgångna och framtiden samtidigt. Det är en annan livsdimension, annorlunda fast lika verklig.

I en överordnad position har ledsagaren en återkommande uppgift. Han (el hon) måste finnas till hands i de situationer när den underordnade själen byter position mellan olika tillvaroplan. Människan, som ännu inte är slutgiltigt skild från sin fysiska kropp får nu en fråga ställd till sig. Frågan är inte formulerad i ord men innebörden är solklar: "Är du beredd att dö?"

Återblicken (den första)

Frågan som ledsagaren ställer är ingen artighetsfras. Själens är fortfarande i förbindelse med sinnekroppen genom den tunna *silvertråden*. Processen kan avbrytas eller uppskjutas om det finns saker och ting som behöver klaras upp först. Men annars, om inga hinder kvarstår, kan ledsagaren gå vidare med *återblicken*. Detta är när människan ser hela sitt liv i blyxtbelysning. De flesta känner förmodligen till uttrycket: "Jag såg hela mitt liv passera revy". Återblicken är simultan, ögonblicklig. Ledsgaren kan dock rikta fokus på viktiga skeden i livet.

Det som händer är att människan kommer i direkt kontakt med innehållet i sin minneskropp. Människan ser sitt liv i en omedelbar vision och det som framträder är den faktiska, objektiva livsvägen, inte hennes personliga upplevelse av händelseförloppet. Återblicken kan vara en jobbig erfarenhet. Man får nämligen inte bara återuppleva händelser i sitt liv, man får även påtagligt erfara hur ens medmänniskor *kände* i olika situationer. Om man till exempel talade illa om en person så får man direkt erfara hur den gärningen upplevdes av personen just då. En avklarad och genomförd *återblick* innebär att människan är fri att lämna sin vanekropp.

Personliga avsked

Den gamla människan som är helt klar med livet och som gjort upp med sitt förflutna tar säkerligen raka vägen till det vita ljuset utan att se tillbaka. Men även om hon är klar att lämna världen kanske hon vill ta ett sista farväl av sina nära och kära. Hon väljer då att tillfälligt lämna det vita ljuset och istället uppsöka sina närmaste i den fysiska världen.

Ingen av hennes vänner (utom kanske någon medial person) kommer att se eller höra henne när hon dyker upp. Däremot kan de känna en våg av värme när de får en osynlig kram eller kanske en kyss på kinden. De kan bli undrande över upplevelsen bara för att senare drabbas av sorg eller saknad när ett oväntat besked anländer om att deras gamla vän nu somnat in för gott. Ett avklarat avsked betyder att människan är fri att lämna den fysiska nervkroppen.

Materiella band

Inte sällan har den döende människan starka band till materiell egendom. Det kan bland annat gälla stora finansiella tillgångar; kapital, fastigheter, åkermark, djurbestånd, fordonsparker, till och med tjänstefolk. Men ingenting av allt detta kan följa med till 'andra sidan', allting måste lämnas kvar. En lyckad process att avsäga sig materiella yttringar innebär i detta fallet att människan är fri att släppa taget om sin fysiska visualkropp, ett stort steg på vägen!

Gränsen

När återblicken nått sitt slut inträder en ny fas i dödsprocessen. Nu handlar det inte längre om att se tillbaka utan om att blicka framåt. Ledsagaren visar nu upp en annan del av livsvägen, närmare bestämt den som beskriver människans tilltänkta andliga tillvaro. I en vision ser hon nu en himmelsk vistelseort och de människor som har sin hemvist där. Denna vision är en höjdpunkt, den är njutningsfylld och mycket lockande. Människan känner igen personer hon mött tidigare. De vinkar åt henne och bjuder henne att komma över dit där de är.

Den döende människan har i det här skedet fått mycket klara instruktioner av ledsagaren. De har aldrig uttalats i ord men skulle kunna låta så här: *”När du når fram till gränsen kommer du att skiljas från din fysiska kropp. Du kommer att förlora medvetandet en tid men när du vaknar ser du det vita ljuset igen. Gå till det ljuset, se inte åt andra ljus.”* Det som ledsagaren avser med ”gränsen” är en skiljelinje där silvertråden kapas och förbindelsen med de tre tunga fysiska kropparna bryts permanent.

Gränsen eller skiljelinjen kan framträda på mycket olika sätt beroende på hur människans föreställningsvärld ser ut. Det kan till exempel vara en gräsäng med ett staket på mitten eller så är det en ravin som korsas av en bro. Människan måste själv överskrida skiljelinjen men om hon är rädd är ledsagaren vid hennes sida. Med passagen av skiljelinjen har människan klarat av *den första döden*, vilket står för separationen från den fysiska världen.

Komplikationer (i den första döden)

Innan vi närmar oss skeendet i *den andra döden* (frigörelsen från de tre av de psykiska kropparna) bör vi granska en del komplikationer som under vissa omständigheter kan uppstå under den fysiska döden.

En hastig död

Döden är inte alltid en stilla och eftertänksam process, det händer att människor rycks bort från livet på ett ögonblick. Under sådana omständigheter, kanske vid en bilolycka, faller den drabbade människan genast in i omedvetande. Hon vaknar upp efter några få minuter och ser att hon fortfarande befinner sig på olycksplatsen. Men saker och ting är inte riktigt som de brukar. Hennes kropp har något transparent över sig och när hon rör vid föremål går handen rakt igenom som om den bestod av luft. Till råga på allt är det ingen på platsen som vare sig ser eller hör henne när hon försöker påkalla uppmärksamhet.

Sådana här egendomliga händelser får nog de flesta att inse att de inte längre befinner sig i livet. Åsynen av den kvaddade bilen och den egna kroppen liggande livlös ger det definitiva beviset. Detta kan vara ett tillfälle då människan grips av panik eftersom hon inte längre kan återinträda i sin fysiska kropp. Men det är inget att oroa sig över för nu framträder plötsligt en person som både ser och hör henne. Kanske presenterar han sig även som hennes *skyddsängel* för det är just vad han är. Han kunde inte förhindra döden, för den var innesluten i hennes livsväg, men han kan nu hjälpa henne att gå vidare genom att bejaka det vita ljuset.

Om skyddsänglar

Alla människor har skyddsänglar, de finns med oss från den dagen vi föds. En del människor har fler än en skyddsängel men det är alltid en av dem som är i ledande position. Dessa änglar kan sägas vara vanliga människor som nått en högre grad av utveckling än de flesta av oss här på jorden. I fysisk mening är de varelser av ”stående G-vågor” (se tonalkroppen) och de har sin hemvist i en andlig sfär som genomsyras av stor empati och kärlek.

Många människor är fullt medvetna om sina skyddsänglar och känner dem även vid namn. Somliga barn har till exempel osynliga lekkamrater under en period i sitt liv. Skyddsänglarna kan vara behjälpliga på flera områden med de är noga med integriteten. De griper inte in i en människas liv om det inte är i full överensstämmelse med vad människan själv vill. De skriker dock genast till handling när en människa behöver inse att hon just har dött.

Förnekelse

Det är en särskilt sorglig tilldragelse när en person vägrar inse att han inte längre är i livet. Ett typiskt exempel på detta är den trogne vaktposten som i krigets slutskede träffas av en förlupen granat och dör. Han vaknar till igen och återtar sin post, trots att han inte känner sig som förut och trots att materien uppträder egendomligt. Han tänker kanske: ”Fienden har beskjutit mig med nervgas som påverkar mina sinnen”. En människa dyker upp i posteringen som känner honom vid namn och som dessutom påstår att han nyss dog av en granat. Detta tror inte vaktposten ett ögonblick på, han förhärdar sig och tänker: ”Fienden är mycket sluga, nu har de skickat en spion som vill få mig att ge upp”.

Ett annat exempel på förnekelse är en rik människa som under hela sitt liv samlat ihop en mängd personliga ägodelar och dessutom uppfört storstilade byggnadsverk och trädgårdar. Plötsligt dör den rike människan men hon kan inte acceptera faktum, hon vägrar lämna ifrån sig allt hon kämpat så hårt för att vinna. Inte längre i sin fysiska kropp men närvarande i subtil form gör hon livet surt för alla inkräktare som försöker bo i hennes hus eller använda hennes ägodelar. Eller, en människa så besatt av kärleken till en annan att hon går emot döden själv. Hon dör men vill under inga omständigheter lämna sin käraste. Döv inför alla varningar blir hon kvar vid sin levande make/maka och försöker skydda denne för alla faror.

Reningsprocessen (i den första döden)

Det är nu på intet sätt meningen att människan, eller något annat väsen, skall leva permanent i ett tillstånd som varken är liv eller död. Därför finns det en evig och universell handlingsplan som syftar till att omvända vilsekomna själar. Omvändelsen tar formen av en reningsprocess där den vilsne själen genom hallucinationer eller drömmar bringas att lämna sin vistelseort och snarast uppsöka befrielsen i det vita ljuset.

Låt oss följa en människa som, mot bättre vetande, flyr det vita ljuset och dras till den fysiska världen. Iklädd sin ”fantomkropp” (nervkroppen + visualkroppen) uppsöker hon sin invanda livsmiljö i ett fåfängt försök att fortsätta livet som om ingenting hade hänt. Hennes tyngsta kropp (vanekroppen) kan hon inte återvända till, den är antingen i koma eller så finns den inte mer. Hon tar i det här läget ingen notis om skyddsänglar som vill vara behjälpliga.

Nu framträder i tur och ordning sex visioner/hallucinationer för den vilsna människan. De manifesteras nattetid inom loppet av sex dygn. De inledande synerna är endast att betrakta som obehagliga men mot slutet av de sex dagarna blir de alltmer demoniska för att sluta i ett veritabelt inferno. Drömsynerna knyter an till de samlade intrycken i människans tyngsta fysiska kroppar; vanekroppen, nervkroppen och visualkroppen.

Naturligtvis behöver ingen enda människa genomlida denna mardrömstillvaro från början till slut. I samma stund den nödlidande ber om hjälp förs hon omedelbart upp till ljusplanet och kan inleda återblicken och frigörelsen från de fysiska kropparna. Men det finns människor som är så ohjälpligt låsta i sina illusioner att inte ens de värsta tänkbara plågor kan få dem att omvända sig. I dessa fall möter de återigen sin ledsagare, nu i rollen av domare.

Den jordbundnes väg till befrielse

Som det sjunde och sista steget i reningsprocessen framträder ledsagaren som domare, ofta i en skrämmande och vördnadsbjudande gestalt. Den vilsne människan har nu en sista chans att göra avbön annars döms hon att vistas på det fysiska planet som en gengångare. Detta är ingen avundsvärd tillvaro med tanke på fantomkroppens begränsningar. Skulle hon falla för domen återstår endast en sak, hon måste söka inom sig själv för att på alla sätt försöka komma till klarhet om orsaken till sin svåra situation.

I särskilt svåra fall kan gengångarens vistelse på det fysiska planet ta mycket lång tid. En människa i en fantomkropp kan inte återfödats direkt till den fysiska världen, vägen till återfödelse går alltid över andliga sfärer. Den jordbundne är ofta inte mottaglig för vägledning utifrån. Det enda som återstår är att låta tiden och omständigheterna verka tills personen i fråga slutligen inser sin hopplösa belägenhet och ber om hjälp. Risken är obefintlig att en människa blir kvar för länge som gengångare. Vägen till ljusplanet är alltid öppen.

Över floden

Låt oss åter erinra oss om att det mycket sällan behöver äga rum några reningsprocesser i den första döden. Merparten av alla människor sällar sig direkt till det vita ljuset utan några större avvikelser. Så vad sker nu, när den första döden är lyckligt och väl avklarad och människan frigjort sig från sina fysiska kroppar? Låt oss gå vidare, för färden mot de andliga världarna är ännu inte avslutad.

De två ljusen

En människa som passerat gränslinjen och därmed skilt sig från sin fysiska gestaltning faller en kort tid in i omedvetande. Ledsagaren har förberett henne på detta men uppvaknandet i en annan verklighet kan ändå bli förvirrande. När vi sover drömmer vi och när vi dör från den fysiska kroppen hamnar vi också i drömmarnas värld. Men drömvärlden och den kollektiva tankevärldens nedre sfärer är inte vårt färdmål, vi måste vidare till *den andliga världen*.

Människan i detta skede är fortfarande i en övergångsfas. Liksom hon släppte tre av sina fysiska kroppar måste hon nu även släppa tre av sina psykiska kroppar. Detta är en process som människan aktivt måste delta i och vägen dit går via ledsagaren och det vita ljuset. Vid uppvaknandet ser människan det vita ljuset men även ett annat mer dunkelt ljus. Det senare är välbekant eftersom det representerar jordelivet, denna gång dock i tankegestaltning.

I den grekiska mytologin berättas om floden Styx som människorna efter döden var tvungna att passera för att komma till Hades, dödsriket. Floden bevakades av en färjekarl vid namn Karon. Inom symboliken är även passagen av en flod traditionellt förknippad med hinder och fara. Det blir här tydligt att den farliga floden i själva verket är den jordbundna tankevärlden med dess udda naturlagar, illusoriska gestaltningar och subjektiva förlopp.

Människor befinner sig ständigt i olika skeden och utvecklingsfaser. En människa som är mätt på livet eller ”vis av år” har inga svårigheter att avstå dragningen från de jordiska energierna och omedelbart uppsöka det vita ljuset. Det kan vara svårare för en person som dött helt ung, eller som i ett kosmiskt perspektiv är en ung själ i den mänskliga sfären. Dragningen till den ”jordnära” existensen blir oemotståndlig och personen väljer att gå mot det dunkla ljuset.

Skärselden

Att komma direkt från det fysiska jordelivet och kastas in i den personliga eller kollektiva tankevärlden innebär i vissa fall problem. Förutom de uppenbara olikheterna vi beskrev i stycket ”tankevärdens naturlagar” finns även skillnader vad gäller förhållningssätt människor emellan. Medan den jordiska tillvaron är individuell och tävlingsinriktad bygger den kollektiva tankevärlden snarare på samarbete och medkänsla.

En person som således försöker tillämpa den fysiska världens regler i tankevärlden utsätts för eller senare för motgångar. Försöker han göra karriär dyker snart individer upp som är minst lika förslagna som honom. Hans eget sinne förleder honom eftersom den psykiska materien omedelbart gestaltas på tankens bud. Blotta rädslan för att hans affärsverksamhet inte skall blomstra leder till att aktierna stört dyker på börsen.

Över huvud taget all verksamhet som grundar sig på begär efter makt och rikedomar skapar i den inre världen en neråtgående spiral av motgångar och olycka. Därav benämningen ”skärselden”, ett slags helvete baserat på ett sinnestillstånd som inte harmonierar med tankevärdens rådande energier. Men det är ett helvete med ett syfte och det syftet är att anpassa individen till en avgjort mer behaglig tillvaro i det andliga livet.

En människa är aldrig utelämnad eller isolerad i tankevärdens lägre sfärer. Skulle hon bli insnärjd i sina föreställningar eller gå vilse i ett självskapat scenario behöver hon bara be om hjälp. Skyddsänglar finns hela tiden i bakgrunden och är ständigt redo att gripa in. När väl människan är redo att gå vidare kan skyddsänglarna lyfta henne ur skärselden och färden går nu som förut mot ledsagaren och det vita ljuset.

Där vägen delar sig

Det *postfysiska* livet kan grovt indelas i två livsområden. Dessa framträder som subtila sfärer där människan vistas efter döden. De tre tyngsta kropparna i jordklotets psykiska gestaltning bildar det som kallas *underjorden*. De lättare sinnliga (andliga) kropparna utgör *himmelriket*. Som framgår av namnet underjorden är de tyngre psykiska kropparna belägna under jordytan, himmelriket finner vi i jordens atmosfär.

Vistelsen i underjorden är förknippad med materiella företeelser, lite förenklat kan man säga att det handlar om god mat och dryck, sexuella utlevelser, makt, ära och egendom. Det som hör till himmelriket handlar mera om fulländad konst och kultur, vetenskap och filosofi samt altruistisk, platonisk kärlek. Gränsen mellan underjorden och himmelriket är tydligt definierad och människan kan inte ta del av båda dessa områden, hon måste välja mellan dem.

Det finns en sinnebild, en arketyper, som skildrar människans dilemma inför detta val: Bilden visar en vandrare som går på en väg och närmar sig ett vägskein. Den ena vägen viker av nedåt dalen, den andra går uppåt bergen till. Vilken väg ska han välja? Vid vägskeiet sitter en eremit eller kanske en tiggare. Vandraren frågar om råd men eremiten ger undvikande eller tvetydiga svar. Kontentan i sinnebilderna är att var och en själv måste ta detta beslut.

Eremiten i liknelsen motsvaras i själva verket av ledsagaren. För när människan klarat av anpassningen till mer harmoniska energier (skärselden) måste hon välja mellan det bekväma (men kanske något ytliga) livet i underjorden eller det krävande, men mer berikande livet i himmelriket. Att välja den enklaste vägen är inte självklart. Baksidan av medaljen är att hon då ”avkläds” kulturella meriter, samlade i högre sinnliga och högre psykiska kroppar.

Människans utveckling

Individuell och kollektiv utveckling är den fundamentala drivkraften i kosmos. Att avstå från att välja är inget alternativ, ledsagaren tillåter det inte. Det är fullt möjligt att utvecklas som individ i underjorden men enbart inom dess givna ramar. För den som vill avancera framåt och arbeta med hela sitt mänskliga spektrum är emellertid himmelriket enda alternativet. Men däri ligger ett oeftergivligt villkor, man måste avkläda sig sina ”jordiska bindningar”.

Vistelsen i underjordiska eller himmelska sfärer kan ses som en aktiv semester. Jordelivet är krävande på många sätt, viloperioder är en nödvändighet. Om den enskilde söker sig till underjorden eller till himmelriket handlar mycket om var hon befinner sig emotionellt, mentalt och själsligen. Förr eller senare kommer varje människa till en punkt när det materiella förlorar i status och det himmelska framstår som allt mer lockande.

Det föreligger ingen som helst värdering av vilken universell utvecklingsfas människan råkar befinna sig i. En upphöjd fas är inte bättre, bara annorlunda. En grottmänniska skulle inte ha något större utbyte av en himmel genomsyrad av klassisk balett eller konsthistoria. Det finns ett paradiset för var och en och man kan vara fullkomligt trygg i förvisningen att den enskilde kommer till rätt plats. Den andliga världen fungerar så, lika dras till lika.

Låt oss följa en människa som nått en bit på vägen, hon vill inträda i himmelriket. Hon vill ansamla mer visdom och nå utöver gränserna för sin befintliga erfarenhet och kunskap.

Prövningsproceduren

Återigen utanför världen, i den sjunde sfärens vita ljus, får nu människan nya instruktioner om vad som väntar. Hon måste lägga bort de tre tyngre psykiska kropparna för att kunna inträda i de himmelska sfärerna. I den processen kommer hon att utsättas för tre frestelser motsvarande vissa bindningar och begär till världsliga företeelser. Hon måste därvid aktivt avstå från den aktuella verksamheten, som för henne framstår som oerhört lockande.

Varje prövning innebär en konfrontation med aktiviteter i underjorden (den nedre kollektiva tankevärlden). Orten är utvald i enlighet med människans universella utvecklingsnivå och individuella tankeklimat. Om människan kan bemästra lockelsen betraktas prövningen som avklarad. Efter varje lyckligt genomförd prövning presenterar ledsagaren en sammanfattning av det övervunna hindret samt ger en beskrivning av nästföljande moment.

Första prövningen

Denna prövning handlar vanligtvis om att kunna avstå från fantastiska maträtter och drycker som av allt att döma verkar vara anrättade just för vår skull. Doften och smaken från dessa kreationer överträffar alla våra önskningar. Likasinnade personer vinkar inbjudande och säger kanske: ”Kom, här finns mat i överflöd. Skynda dig!” Dock, för en person som aldrig unnat sig en skäligen måltid kan prövningen istället handla om just det; att avstå själva askesen.

Andra prövningen

Den andra prövningen går i regel ut på att lägga ifrån sig sina begär men även sina hämningar inom sexualitetens område. En man kan uppleva att inget längre hindrar honom att förverkliga alla sina erotiska fantasier, ändå måste han avstå möjligheten. En kvinna möter kanske till sist den drömprins hon aldrig fann i livet, trots det måste hon lämna honom och gå vidare. Varje prövning är alltid ”skraddarsydd” till att bringa den enskilda människans liv i jämvikt.

Tredje prövningen

Prövning nummer tre handlar om girighet, vi behöver kunna stå emot makt, ära och rikedom. Vi kanske frestas med ovärderliga konstföremål, fantastiska skatter, titlar och domäner. Eller så gäller det kontroll, vi hamnar utanför vår bekvämlighetszon och utmaningen består i att avstå från överdrivna ’säkerhetsgarantier.’ Scenarier kan gestaltas på oändligt många olika sätt. Här gäller det att uppvisa balans och ett gott omdöme.

I och med att människan klarat av den tredje prövningen är hon fri att träda in i de himmelska sfärerna. Vi kommer att resa genom dessa sfärer och beskriva dem men det kan vara av värde att först beskriva en del komplikationer som kan uppstå under prövningsproceduren.

Komplikationer (i den andra döden)

Reningsprocessen

Det är fullkomligt naturligt att låta sig ryckas med av olika lockelser. Vanor och begär är starka faktorer i våra liv. En människa i den kollektiva tankevärlden som ”trillar dit” under en prövning behöver därför inte skämmas alltför mycket. Dock kommer hon inte tillåtas att slå sig till ro i en tillrättalagd tillvaro. I den andliga såväl som i den fysiska tillvaron sker all utveckling i cykliska förlopp. Målet är alltid att avancera mot en större livsupplevelse. Det är därför regel att ledsagaren rycker in när en människa ”fastnat” under en prövning och inte kommer vidare av egen kraft.

Dragningen till det materiella är oerhört stark, den enskilde kanske inte förmår eller vågar utmana begäret. Ledsagaren kan då rena människan med hjälp av hallucinationer vilka anknyter till hennes aktuella livssituation. De obehagliga visionerna pågår under sex nätter. Inledningsvis är synerna milda, ledsagaren framträder själv, vädjar en första gång, uppmanar en andra och befäller slutligen väsendet att befria sig från lockelsen/avarten. Mot slutet gestaltas tre demoniska mardrömsscenarier. Dock upphör de så snart människan ändrar attityd och avstår sitt invanda livsmönster.

Domen

Man måste beakta att det mänskliga sinnet är en komplicerad företeelse, världen i sig är inte alltid så enkel att överblicka. Missförstånd och komplikationer uppstår lätt. Det händer därför att vissa människor förhärdar sig och genomlider alla sex hallucinationer, om det nu beror på rädsla, trångsynthet eller andra faktorer. Går processen så långt ställs människan till svars för sina handlingar. Hon möter nu ledsagaren i gestalten av domare.

Människan kommer i denna stund hävda: ”Jag har inte gjort något fel.” Ledsagaren kan dock visa, bortom allt tvivel, att människans ”onda” (själviska) gärningar överväger de goda. Om människan ännu i denna stund ej gör avbön verkställs domen. Detta innebär att människan avkläds de högre kropparna och strandsätts på sin provningsort (i underjorden). Ledsagaren kan nu endast vänta på att människan självmant väljer att gå vidare.

Himmelriket

Eventuella komplikationer i den andra döden är trots allt undantag, eller om man vill, ”olycksfall i arbetet”. Låt oss därför raskt återgå till människan som just klarat av sin tredje provning och som nu i triumf går att uppsöka sin utvalda andliga ort.

Återblicken (den andra)

I samband med att människan nu lösgör sig från de lägre psykiska kropparna presenteras en återblick av livet. Skillnaden från återblicken i den fysiska döden är att människan nu ser sitt liv utifrån sin egen upplevelse, det är en subjektiv betraktelse. Liksom förut avslutas visionen av en extatisk bild av himmelriket följt av en kort period av omedvetande.

För människan som självmant uppsöker underjorden är förloppet något annorlunda. Först överger hon sina högre sinneskroppar, därefter de högre psykiska kropparna. Under extasen ser hon sin tilltänkta vistelseort i underjorden och för henne är det trots allt en inspirerande syn. Tillvaron är ju så vist ordnad att var och en med nödvändighet kommer till rätt plats.

Himlens port

De provningar som människan genomgår äger alla rum i den kollektiva tankevärldens lägre sfärer, en relativt dunkel omgivning. Men för den som klarar svårigheterna väntar en helt annan upplevelse. Det finns en klar och distinkt gräns mellan underjorden och den andliga världen. Hur vårt sinne uppfattar denna passage mellan mörker och ljus är en subjektiv betraktelse men i allmänhet framträder gränsen som en enorm och strålande port.

Denna port har vi passerat oräkneliga gånger eftersom vi alla är eviga varelser. När vi ser porten känner vi intuitivt igen den och vet vad den står för, dess uppenbarelse är starkt inpräntad i det undermedvetna. I portens absoluta närhet mullrar en djup och dov ton vars frekvens är fundamental för vår del av kosmos. Om vi inte är på väg in är dörrarna stängda men i dess kanter kan vi ändå se ett strålande ljus sippra ut.

Ankomsten

Den döende människan har just lagt av sig den sista av de tre tyngre psykiska kropparna. Nu föds hon in i det sanna livet. Himlens portar öppnas på vid gavel, just för henne. Ljuset och strålglansen kan inte beskrivas. Hon ser att många kommer för att möta henne. En del av dem känner hon igen, andra minns hon inte än men förstår intuitivt att de är förbundna med henne på ett eller annat sätt. Detta är himlens första sfär, Kultursfären.

I Kultursfären fortlever människan i den andliga kropp vi i stycket ”sinneskroppen” beskrev som *atomkroppen*. Den enskilde antar formen, gestaltningen av den person de var i blomman av sin ålder, denna gång dock utan sjukdomar eller handikapp. Barn som dött tidigt i livet fortsätter som barn även i de andliga sfärerna. Vistelsen i de högre sfärerna kan ses som en viloperiod eller semester från den i regel arbetsamma fysiska tillvaron.

De andliga sfärerna

Himmelriket är ingen slutstation, människan är så att säga på resande fot genom de tre högre sfärerna. Övergången mellan sfärerna är oftast helt odramatisk. Hon kan helt stilla somna in en dag på ett ställe varefter hon vaknar upp i en helt annan omgivning. Samtliga sfärer äger stor skönhet men de har olika kännetecken som vi här kan beskriva i korthet.

Kultursfären

Den första himmelska sfären inleds med helande och introduktion i det nya livet. Därefter kan människan ta del av verksamheten. Kultursfären är nyskapandets område, nya färdigheter och förmågor som grundläggs här kommer hon senare förverkliga i fast fysisk materia. Det kan handla om konstnärliga uttryck i färg och form. Det kan gälla att utveckla nya metoder inom botanik, pedagogik eller varför inte bergsklättring. Listan kan göras lång.

Känslsfären

I denna sfär utvecklas och bemästras känslenergierna i alla dess former. Känslor är något som utmärker människan, en god kvalitet som många kosmiska folkslag tycks förundrade över. Men känslenergierna behöver alltid balanseras för att vara till gagn. För hög nivå av känslor leder till svaghet och handlingsförlamning. För låg nivå orsakar känslökyla och risk för psykopati. Känslsamhet ses ofta som en svaghet men utmärker kultiverade människor.

Empatisfären

Den tredje himmelska sfären är den altruistiska kärlekens och medkänslans område. Här har människan möjlighet att aktivt träda i det godas tjänst. Empatisfären är utgångspunkten för skyddsänglarnas verksamhet på olika områden i livet. Men här finns även tillfälle att utöka kunskapen om människan i sitt sociala sammanhang. Det handlar om psykologi, intuition och parapsykologi. Slutligen kausalitet och karma, lagen om orsak och verkan.

Tiden i himmelriket

Sett utifrån jordiska förhållanden tillbringar människan två år i varje himlasfär. Eftersom det är en harmonisk tillvaro fri från sjukdomar går ingen tid förlorad. Det finns dagar och nätter även i himmelriket. Dagarna är i regel fyllda av verksamheter, ändå är sömnbehovet betydligt mindre än på jorden. Det finns ingen känsla av prestation eller stress, var och en gör ju vad han eller hon helst åstundar. Rekreation och lek är en del av vardagen och glöms inte bort.

En människa som fullgjort sin tid i den aktuella sfären förstår intuitivt när det är dags att gå vidare. Övergången mellan de himmelska sfärerna sker helt spontant. Människan somnar in i en sfär och vaknar upp i en helt annan omgivning. Men även här finns människor hon känner igen sen tidigare och hon är snart inbegripen i denna sfärs göromål. Nu har hon en ny subtil kropp, den tidigare är upplöst men förmågan att återskapa den finns kvar ännu en tid.

Att bryta upp

Även vistelsen i himmelriket har ett slut. Ca sex år har gått av jordisk tid, undantaget är barn som dött från den fysiska världen i mycket unga år, de tillbringar i regel betydligt mindre tid i de himmelska sfärerna. Människan är nu klar med sina göromål i empatisfären och det är dags att ta farväl av gamla och nya bekantskaper. Men många intryck och idéer har kommit till och redan nu framträder en begynnande lust att återvända till den fysiska världen.

När människan lämnar himmelriket dras hon återigen till det vita ljuset, ledsagaren väntar som alltid. I den andliga tillvaron förekommer inga komplikationer, ledsagaren kan genast ställa sin obligatoriska fråga: "Är du beredd att dö?" Nu handlar det alltså om att dö från den andliga världen. Förutsatt att människan är redo ser hon nu en återblick av sitt liv i himmelriket. Vid gränslinjen ser hon slutligen sitt kommande liv i den subtila *tankehimlen*.

I himmelska tankesfärer

I och med att människan dog från den andliga världen och släppte banden till sina lättare sinneskroppar, föll hon också in i omedvetande. Hon vaknar nu åter upp och ser två ljus som gryr, det ena är det vita ljuset där ledsagaren väntar. Det andra är jordklotets högre tankesfärer som hon fortfarande är förbunden med genom sina lättare psykiska kroppar. Människan kan utforska dessa sfärer på egen hand men ledsagaren ingriper om hon skulle gå vilse.

Ett genomgående tema i *den tibetanska dödsboken* är att den döde människan genomgår ett antal svimningstillstånd innan hon återföds. Vi förstår nu att det är varje gång människan överger sina sinne- eller tankekroppar som detta inträffar. Så sker även när människan låter sina sista kvarvarande psykiska kroppar upplösas och inträder som fullvärdig medlem i den sjunde sfären. Hon har upplevt sfären i ledsagarens närvaro, nu får hon erfara den själv.

Minnesvärlden

Den objektiva minnesvärlden

Vi befinner oss nu utanför den fysiska och den andliga världen. Tankeförmågan finns kvar men det existerar inte längre några kopplingar till materiella företeelser. Den oförgängliga själen söker fortfarande förnimmelseobjekt och det som kvarstår är beständiga minnesspår av det fysiska och det andliga livet. Dessa spår utgör summan av människans alla handlingar, gärningar och meriter. Materiella kroppar förgår men minneskroppen är evig.

Människor anländer till den sjunde sfären från underjorden såväl som från himmelriket. Alla kan de gå in i sin livsbana och följa förloppet. De är på inget sätt begränsade till den aktuella livsperioden. I själva verket ser de hela sin mänskliga utveckling på jordklotet och på andra planeter. En till synes ändlös räckvidd av liv alltifrån det minimala partikelväsendet upp till den nuvarande gestaltningen. Var och en av dessa gestaltningar utgör minneskroppen.

Den subjektiva minnesvärlden

Det är en mycket behaglig upplevelse att se tillbaka på levda liv, i den sjunde sfären är alla visioner befriade från obehag och smärtförmimmelser. Vi ser dem inifrån som förut men nu i ett helt annat ljus. Till sist blir människan likafullt mätt även på dessa berikande återblickar. Hon lämnar nu visionen av den sinnliga tillvaron och i analogi med tidigare skeenden faller hon in i omedvetande. Åter vid medvetande ser hon två olika ljus manifesteras.

Det anses givet att hon skall uppsöka det primära vita ljuset men i dessa höga sfärer finns inget uttryckligt förbud att utforska det andra ljuset (den subjektiva minnesvärlden). Något hon dock bör ha i åtanke är att denna värld motsvarar skärselden (med en närvaro av lägre tankeenergi). Det finns även här en risk att förrira sig i självskapade skräckscenarier. Hon tillåts inte dröja kvar alltför länge i den långa raden av föreställningsvärldar.

I det inre rummet

Den subjektiva minnesvärlden förbleknar, människan har åter sällat sig till ledsagaren, fått en vision och fallit in i omedvetande. Minnesbilderna är borta, de finns fortfarande kvar men är nu i ett vilande tillstånd. Själens förnimmelse upphör inte och det som nu framträder är den sjunde sfären i sin renaste form. Utan sinnliga eller tankemässiga gestaltningar i verklig eller symbolisk form uppfattar människan endast en rumslig utbredning, en rymd av vitt ljus.

För att återknyta till själens två aspekter kan man säga att det är sinnesjälen som skapar det vita rummet, tankesjälen kan sedan fylla det med tankeformer och det är också vad som sker. Detta inre rum kan kallas för *egenvärlden* eftersom det är människans alltigenom privata sfär. Här är hon oinskränkt härskare över allt som existerar, den av henne skapade materien måste följa hennes minsta bud. Hon kan även skapa sig en kropp, helt efter sina önsknings.

Egenvärlden

Vistelsen i egenvärlden erbjuder oändliga möjligheter. I denna sfär är människan regissör, scenograf och aktör på en gång. I den formbara tankematerien kan hon bygga upp en värld som skänker henne behag. Hon kan även skapa karaktärer som agerar efter givna premisser. I egenskap av berättare driver hon handlingen framåt. Kanske väljer hon en aktiv roll i sin värld, kanske föredrar hon att sväva lite ovanför och endast observera skeendet.

Begreppet tid saknar innebörd i egenvärlden, ändå är vistelsen inte obegränsad. Sett utifrån perspektivet Gud/Kosmos är människans tid i denna sfär klart definierad. Ändå strider inte detta mot människans fria vilja, det föreligger ingen konflikt. I jämförelse med jordisk tid tillbringar människan ca sex månader i minnes-/egenvärlden. Men om det jordiska livet var svårt kan man räkna med en längre vistelse. Det handlar om att utjämna olust och välbehag.

Den gudomliga sfären

Uppbrott från självet

Förr eller senare kommer den tidpunkt då människan är nöjd med sin skapande verksamhet i egenvärlden. Det hon gestaltat var vackert och fulländat men dragningen till de fundamentala jordiska energierna blir nu allt starkare. Hon vill åter känna den fysiska kontakten med jord, vatten och luft, hon vill hålla föremål i sina händer och känna deras tyngd. Viljan att gestalta nyvunna idéer i fast fysisk materia väcker på nytt en längtan till återfödelse.

I det här skedet visar sig ledsagaren på nytt, han/hon framträder som ett ljus i ljuset. Återigen smälter människan samman med denna varelse från en annan dimension. Ledsagaren visar nu upp människans liv i egenvärlden, hennes liv och skapelser, allt i en simultan och storslagen vision. Så följer en presentation av framtiden, människan skådar nu rakt in i den gudomliga sfären. Det hon ser framkallar en obeskrivlig extas och medvetandet släcks.

Extasen

Vad var det människan såg under sin extas? Detta beror till viss del på den individuella människans föreställningsvärld men vissa grundläggande drag kan ändå fastställas. I den stund människan lämnade egenvärlden fick hon motta ett budskap från ledsagaren. I ord skulle det kunna lyda så här: *”Du skall nu gå att möta den högre, universella aspekten av dig själv. Jag kommer att gå med dig för även min väg slutar här.”*

I samlad gestalt går de fram mot en skimrande tron, omgiven av änglar. I tronen sitter någon som har mänsklig skepnad. När människan kommer närmare häpnar hon för det är som en spegelbild av henne själv. Spegelbilden talar till henne och innebörden är: *”Jag är din egen och alla människors universella gestaltning. Är du nöjd med din livsvandring?”* Ett kort samtal följer och spegelbilden avslutar dialogen med orden: *”Kom till mig!”*

Ett med Universum

Med orden ”kom till mig” släpper människan kontakten med sitt själsliga perspektiv. Hon upphör i ett slag att vara en individ som har en viss utgångspunkt i sin förnimmelse. Själen införlivas i helheten men finns kvar i betydelsen ”jag är”. Först infinner sig omedvetandet, efter en tid vaknar hon upp och nu är förnimmelserna av världen totalt förändrad. Hon är inte längre lokaliserad till en plats, istället finner hon sig vara överallt närvarande.

Människan är inte längre i kosmos, hon *är* kosmos. Närmare bestämt är samtliga mänskliga uttryck delar av hennes kropp. Det mänskliga är mer än bara människor, en myriad av olika livsformer ryms inom ramen för vad en människa är. Det hon upplever i sin kosmiska skepnad är alla dessa livsformer, dock inom vissa givna *dimensioner* vad gäller perception, rum och tid. Detta förtar inte upplevelsen, gestaltningen har likväl karaktär av oändlighet.

Kosmisk dialog

I sin kosmiska gestaltning kan människan fortfarande föra dialog med ledsagaren. Men orden behöver aldrig uttalas, förståelsen är omedelbar. På så vis fortgår en dialog genom hela den gudomliga sfären. Ledsagaren är emellertid i en helt annan dimension. Medan den kosmiska människan erfar ett fortlöpande ”nu” upplever ledsagaren istället ett orörligt ”då”. Innebörden av det sistnämnda är att det förgångna och framtiden simultant är närvarande.

Men i egenskap av ”mänsklig gud” för den kosmiska människan även dialog med ett oändligt antal mänskliga väsen i universum. Det är inte en konversation i vanlig mening, människornas böner, rop och frågor når den kosmiska människan som ett brus. Hon besvarar alla anrop utan ansträngning. Anropen rör vid henne och reflekteras tillbaka som olika slags bönesvar. Svaren kommer i den form den enskilde bäst kan förstå dem i sin aktuella situation.

Den andliga gudasfären

Hittills har den kosmiska människan vistats i det fysiska universum. Så småningom är det ändå dags att fortsätta. Även i det här höga tillståndet möter gudamänniskan sin välkända ledsagare (som nu själv är i en kosmisk gestaltning). I det sjunde planets vita ljus återser gudamänniskan sitt ”kosmofysiska” liv vilket i sedvanlig ordning följs av en extas och ett omedvetet tillstånd. Framtidsvisionen har denna gång visat *den andliga gudasfären*.

Att gudamänniskan lämnar den fysiska världen innebär givetvis inte att platsen blir ”vakant”. Det gudomliga medvetandet är beständigt, det enda som sker är att gudamänniskan förändrar sin fokus från den fysiska världen till den andliga. Denna andliga gudasfär är den upphöjda motsvarigheten till himmelriket. Gudamänniskans universella kroppsgestalt består nu således av en lättare materia och de uppstigande bönerna är av en helt annan karaktär.

Den gudomliga tankehimlen

Nu har gudamänniskan lämnat även den andliga gudasfären. I vanlig ordning ser hon två ljus som hon i sitt upphöjda tillstånd omedelbart igenkänner. Hon kan välja att tills vidare avböja närvaron av det vita ljuset och istället utforska ljus nummer två. Detta är uppenbarelsen av *den gudomliga tankehimlen*, kosmos sublimes tankemateria i en enda mäktig gestaltning.

Här framträder inte Gud/Kosmos i någon objektiv bemärkelse. Istället är det en yttring av hur skaparen upplever sig själv. Men även här för gudamänniskan konversation med ledsagaren och med otaliga mänskliga väsen. Vistelsen är inte alltför långvarig, det är trots allt sfärer av tankemateria och förknippat med vissa risker. Snart nog går färden mot det vita ljuset.

Den gudomliga minnesvärlden

Efter tiden i den gudomliga tankehimlen följer återblick, extas och omedvetande, som så många gånger förut. Gudamänniskan är nu i den gudomliga minnesvärlden. Kanske känner hon sig äventyrslysten och ger sig en tid in i den subjektiva delen av denna värld. Ledsagaren rycker genast in om hon skulle förirra sig i ändlösa tankerymder. Men kanske nöjer hon sig med att gå in i den objektiva minnesvärlden och betrakta reella tilldragelser.

I den gudomliga minnesvärlden framträder den mänskliga historien i alla dess skepnader och manifestationer. Här finns alla mänskliga uttryck representerade, allt från de minsta mänskliga partiklarna, genom en mångfald inkarnationer och upp till osedda hypergalaktiska superväsen. Men det är inte bara en livsväg som framträder, i själva verket skådar hon samtliga befintliga mänskliga livsvägar, allt i en monumental kosmisk gestaltning; hon själv!

Den gudomliga egenvärlden

Den kosmiska människan har just upplevt återseendets glädje i den gudomliga minnesvärlden. Nu vaknar hon upp i den universella motsvarigheten till den individuella egenvärlden. Detta är i sanning den skapande gudens arena. Här kan hon bygga upp sitt ideala kosmos. Materien svarar henne ögonblickligen, väsen och gestaltningar är ständigt redo att uppfylla alla hennes intentioner. Det är en spektakulär kontrast till den individuella människas begränsningar.

Den kosmiska människans tankar och skapelser tar sig nu allt mer jordiska uttryck. Till och med upplevelsen av allsmäktighet börjar framstå som trivial. Saker och ting manifesteras utan ansträngning, det hela är nästan lite för lätt. Hon ser den individuella människans knogande och stretande i världsliga angelägenheter men hon kan inte minnas att det var obehagligt. I stället framstår jordemänniskans liv nu som ett ideal, som en spännande utmaning.

Återfödelsen

Ungefär sju år av jordisk tid har gått sedan människan dog från den fysiska världen. Nu gör sig ett gudomligt väsen redo att återinträda i det jordiska. I den gudomliga egenvärlden har gudamänniskan strålat samman med sin ledsagare. Som förväntat ställer denne sin fråga men formuleringen lyder: ”*Är du redo att återfödast?*” Gudamänniskan är redo och presenteras nu en återblick av sitt självskapade universum. En framtidsvision följer. Omedvetande.

Framtidsvisionen gäller jordelivet. Gudamänniskan ser sin födelse, sina föräldrar, sin blivande livsmiljö. Hela det jordiska livet från början till slut framträder i denna ögonblicksbild. Livet som väntar ligger på en högre mognadsnivå jämfört med det förra livet. Kanske har hon även nått så långt att en ny kategori av personlighet väntar. Kanske har hon efter en rad av liv nått fram till en förändrad livssyn, gudstro. Kanske väntar en mer utvecklad livsform.

I sjätte månaden av moderns graviditet tar själen sin boning i fostret. Den observante ser kanske en skillnad från en dag till den andra vad gäller moderns utstrålning. Det ännu ofödda barnet svävar runt i tankarnas värld. Minnet från det tidigare livet finns kvar i barnets minneskropp respektive visionskropp. Men födelsen och det påtagliga fysiska livet tränger undan de subtila hågkomsterna. Återigen måste minnet av det förgångna inpräntas i den nya kroppen.

Epilog

Vad kan man säga om sanningshalten i den här visionen? Min övertygelse är att skildringen ger en rimligt god bild av ett faktiskt förhållande. Men en lika stor sanning är att felaktigheter alldeles säkert smugit sig in. Jag har ingen direkt tillgång till översinnlig information, som de flesta andra måste jag ösa ur ”visdomens källa”. Men detta är en aktiv och mödosam process, det är lätt att bli oaktsam. Jag har ibland tänkt: ”Just det här fenomenet har jag en tillräckligt god uppfattning om”. Senare har det dock visat sig att analysen var otillräcklig.

Jag hoppas således på överseende med eventuella misstag. Det *hinsides* är i många avseenden en snårskog, att gå vilse är inte alls svårt. Det gäller inte minst ordens belastning, vissa kända begrepp betyder olika saker för olika människor. Jag vill därför redan nu meddela att skriften uppdateras om nya fakta skulle komma i dagen. Skildringen ger för övrigt endast antydningar om vissa *universella förvandlingscykler* (Tao) som utgör stommen i hela skapelsen. Att redogöra för dem kan möjligen vara en så vansklig uppgift att det inte ens låter sig göras.

Som en avslutning vill jag dock (i sten) hugga in tre grundsatser:

- **Själen är evig och oförgänglig.**
- **Döden är endast ett övergångstillstånd.**
- **Gud/Kosmos är en oskiljaktig del av alla väsen.**

Välgång och lycka åt alla.

Joakim RS Nilsson (JRSN) <https://astromantra.se>

Uppdaterad: 2026-02-17

Liten ordlista

Andliga kroppar	Detta är en fristående benämning av de lättare sinneskropparna om man vill särskilja dem från de tyngre. De tyngre kallas då specifikt för ”fysiska kroppar”.
Betraktelse	I vanlig betydelse lika med varseblivning. I utökad betydelse står begreppet för aktiv varseblivning, själens utsändande av G-vågor.
Egenvärlden	Själens betraktelse av sig själv. Den sjunde sfären i den sjunde sinne- resp. tankekroppen.
Esoterisk	Förborgad, mystisk kunskap för invigda.
Fantomkroppen	Avser spökens gestaltningar. (Nervkroppen + Visualkroppen).
Fysiska världen	Den del av den sinnliga (objektiva) världen som utgörs av tyngre materia. Motsvarar jordklotets vane-, nerv- och visualkropp.
Förnimmelse	I vanlig betydelse lika med varseblivning. I utökad betydelse en passiv varseblivning, själens mottagande av G-vågor.
Första döden	Frigörandet av de tre tyngre sinnliga (fysiska) kropparna.
Gud	Det medvetna Kosmos. Oändlighetsperspektivet. En integrerad del av alla väsen.
G-vågor	Intuitiv energi. I specifika fall utsända och reflekterade gravitationsvågor från fysiska kroppar.
Himmelriket	Avser i denna text de tre högre sinneskropparna i jordklotets gestaltning (atom-, plasma- och tonalkroppen). Dessa kroppar är belägna inom jordklotets atmosfär. (Jämför tankehimlen)
Kosmos	Universums totala, enhetliga kroppsgestalt. All materia i alla riktningar (dock ej nödvändigtvis i alla dimensioner).
Ledsagaren	Människans tvillingsjäl (högre jag) som delar hennes livsväg men i en helt annan dimension. Kommunikerar med människan i den sjunde sfären. Upplever livsvägen simultant (tidlöst).
Ljusplanet	Den sjunde kroppen (sjunde sfären) i människans sinne- och tankekroppar. Bär på objektiva och subjektiva minnen.
Minnesvärlden	Den sjunde sfärens minnesspår i människans minneskropp respektive visionskropp. Ligger bortom den objektiva och den subjektiva påtagliga världen.
Postfysisk	Tillvaron efter den fysiska döden.

Psykiska världen	Samma som tankevärlden. En subjektiv drömvärld som blir synlig när tankesjälens förnimmer sina egna (eller andras) psykiska kroppar.
Samvetet	Sinnesjärens medvetande (själens autopilot).
Sinneskroppen	Samlingsnamnet för alla de sju fysiska kropparna tillsammans.
Sinnesjälens	Ett litet ”svart hål” som utsänder koncentrisk gravitationsvåg i alla riktningar. Vågornas verksamma räckvidd definierar själens aura. Själsvågorna ”skannar av” kroppens sinnescentra.
Sinnevärlden	Den påtagliga och objektiva tillvaron. Inkluderar den fysiska och den andliga världen.
Sjunde sfären	Bortom alla världsliga gestaltningar. Se även ”Ljusplanet”.
Sublima kroppar	Detta är en fristående benämning av de lättare tankekropparna om man vill särskilja dem från de tyngre. De senare benämns då specifikt som ”psykiska kroppar”. Se även Tankehimlen.
Tankehimlen	Självständigt namn på de tre lättare psykiska kropparna i jordklotets gestaltning; kultur-, emotions- och empatikroppen. Belägna i jordklotets atmosfär.
Tankekroppen	Samlingsnamnet för alla de sju psykiska kropparna tillsammans.
Tankemateria	Strukturer manifesterade i tankevärlden. Tankematerien formas på viljans bud och lyder under speciella naturlagar.
Tankesjälens	Ett litet ”svart hål” i alla väsens centrum som tar upp gravitationsvågor från alla håll i universum. Avläser de reflekterade vågorna från kroppens olika tankecentrum.
Tankevärlden	Samma som den psykiska världen. Blir synlig när tankesjälens förnimmer sina egna (eller andras) psykiska kroppar. Jordklotets tankevärld kallas ”den kollektiva tankevärlden”. I det individuella perspektivet brukar man tala om ”drömvärlden”.
Underjorden	Avser i denna text de tre lägre psykiska kropparna i jordklotets gestaltning. (begärs-, lidelse- och förståndskroppen). Dessa kroppar är belägna inuti jorden, under jordskorpan.
Visionskroppen	Immateriell kropp som hör till de tankestyrda kropparna. Denna kropp lagrar alla minnen gällande den subjektiva och inåtvända livsvägen (tankevärlden). Visionskroppen skall även ses som förbunden med begärskroppen.